

Tko su odgajatelji?

Svi koji ste čitali zadnji broj časopisa znate da se Marica ispisala. Ako sam ja tu, znači da sam prošla upisni prag. Ionako je vrijeme upisa u vrtić, zbog kojeg mnogi čupaju kosu s glave – od roditelja do odgajatelja, preko inih zainteresiranih strana, ali svatko s drugim brigama – pa tko sam ja da umanjujem nacionalno veselje? Evo, ja se službeno upisujem u 'Dijete, vrtić, obitelj' i nadam se da nitko zbog toga neće počupati ništa. Eh, da, još se nismo upoznali – ja nisam Marica, ja sam Bojana, jedna od onih odgajateljica koje su malo normalne (ako ste čitali zadnji Maričin tekst, znate o čemu govorim). A kako sam stupila u redove 'normalnih'?

Kao danas se sjećam svog prvog radnog dana u vrtiću. Starija grupa od tridesetoro djece, zaleđeno dvorište, djevojčica koja je pala i umalo razbila naočale. Već prije kraja smjene razmišljala sam o otkazu. Odgajateljice koje imaju sve konce u rukama činile su mi se kao superžene s posebnim moćima, očima na potiljku i posebnim radarskim sustavom za praćenje djece koja su svagdje, samo ne tamo gdje ti očekuješ.

Ipak sam ostala, i bez obzira na početni očaj i zatečenost stanjem stvari 'na terenu', postala i ostala odgajateljica. U narednim sam mjesecima, doduše, imala maniju brojanja djece na dvorištu pa sam vjerojatno čudno izgledala razgovarajući s roditeljima koji su dolazili po svoje dijete: 'Marko, 12, eno ga

u pješčaniku, 14... doviđenja... 16...' U to mi se vrijeme odgovornost činila najstrašnijim dijelom ove profesije. Imperativ je bio vratiti ih roditeljima žive, zdrave i po mogućnosti zadovoljne.

Tijekom godina mijenjala sam stav o tome što je važno imati da bi u ovoj struci bio dobar (mislim stvarno dobar). Mnogi su odgajatelji nesuđeni umjetnici (i sama radim s jednom takvom), glazbenici, likovnjaci, glumci, pisci i pjesnici. Svi oni kažu kako vole ovaj posao u kojem mogu doći do izražaja svi njihovi kreativni potencijali, s onima koji tek upoznaju glazbu, ples, kist ili priču.

Što nas određuje? Utrka za edukacijama, prepoznatljivi projekti, zanimljivi programi, položajna zvanja...? Po čemu se prepoznamo kao kvalitetni odgajatelji? Po svojoj namjeri da djetetu damo ono što mu je pošteno dati? Biti pošten prema sebi, prema svojoj odluci da daš najviše od sebe. Sjećam se jedne kolegice koja je u godinama pred mirovinu izjavljivala: 'Ma daj, pa idem u penziju za godinu dana, neću valjda sad mijenjati svoju praksu... Dijete je dijete i sad i bilo je prije sto godina.' Istovremeno, druga kaže kako odlazi za godinu dana u mirovinu i da je još uvijek spremna učiti i mijenjati se jer ima mnogo toga što ne zna. Svaki čovjek koji ne voli svoj posao nosi preveliki križ, no u našem slučaju to ne znači samo da štetiš sebi,

već i da uskraćuješ mogućnosti cijelim generacijama djece. U ovom poslu činiš loše i onda kad propustiš učiniti nešto dobro. Imate li hrabrosti u svoj svakodnevni rad neprestano uključivati tu odgovornost? I danas mislim da je odgovornost najvažniji dio ovog posla.

Imamo moć promijeniti stvari: mijenjati sebe, učiti od djece, učiti s djecom, poučavati djecu i biti dijelom njihovih uspjeha, primati i davati, dijeliti i praštati... Vrijeme je završnih svečanosti u vrtićima. Sad se zbrajaju uspjesi. I moja grupa odlazi u školu. Jesam li im dala sve što sam mogla – pitanje je koje si ovih dana često postavljam. Pritom se često sjetim moje Biserke, drage prerano preminule prijateljice, isto iz redova onih malo na svoju ruku, i riječi koje je često ponavljala: 'Cvijeće treba zalijevati.' Znam da sam se oko svojeg 'cvijeća' nenormalno trudila i ipak vjerujem da je svaki 'medvjedi' zagrljaj djeci bio važan – kao što je važno bilo da Tara nešto pojede, da za Mašu bude svaki dan novi matematički zadatak, a da za Fiću bude pijeska za igru. Svih šest godina našeg mini-kozmosa složeno je u mape koje odnose sa sobom prema 'ozbiljnom' obrazovanju u kojem 'medvjedi' zagrljaji i pijesak ipak nisu opcija.

iz Bojanine perspektive